

מחמירים להצריך את נשותיהם לבדוק, אבל לרב כהנא הם היו עונים כהלכה, שמספיק תביעה ואין צורך בבדיקה. ולפיכך שאל רב כהנא את נשותיהן כדי לדעת אם יש מקום להחמיר, כי רב כהנא רצה להחמיר כמותם, באם היו נוהגים בחומרה זאת.

תנו רבנן: אשה שאין לה וסת – אסורה לשמש אפילו בבדיקה לפני תשמיש, דדילמא תראה בשעת תשמיש⁽¹⁹¹⁾.

ואין לה לא כתובה [כיון שמצוה לגרשה הרי היא יוצאת בלא כתובה]. **ולא פירות** [שלמרות שאין לה כתובה אין הבעל חייב להחזיר את הפירות שאכל מנכסי מלוג שלה]⁽¹⁹²⁾. **ולא מזונות** [שאין לו חיוב לפרנסה]. **ולא בלאות**. [בלאי-הבגדים, שכל אשה המכנסת בגדים בשומת-כתובתה, בעלה לובשם עד שיכלו, ובצאתה היא זכאית לקבל אותם כשהם בלויים. וזאת שמצוה לגרשה אינה זכאית לקבלם]. **ויוציא, ולא מחזיר עולמית – דברי רבי מאיר**.

רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר: הרי היא יכולה להשאר תחת בעלה, ותהיה משמשת בשני עדים [סדינים], אחד לפני תשמיש

ואחד לאחר תשמיש.

ומסביר רבי חנינא את תקנתה על ידי שתשמש בעדים:

הן, עידי הבדיקה, שעל ידם נמצא הדם – **עותה, שנטמאת מכח הבדיקה בהם. ועל כן** —

הן גם תקננה! שעל ידי עד הבדיקה לפני תשמיש היא מותרת לשמש, אם לא ימצא עליו דם.

משום אבא חנן אמרו: אוי לו לבעלה! [ובסמוך תתבאר כוונתו].

ומבאר הגמרא את שיטת רבי מאיר:

"אסורה לשמש" – דילמא מקלקלת ליה, שיש לחשוש שתראה בשעת תשמיש.

"ואין לה כתובה" – כיון דלא חזיא לביאה לית לה כתובה.

"ולא פירות, ולא מזונות, ולא בלאות" – לפי שהם תנאי-כתובה וככתובה דמי.

שהנידון אם הלכה כברייתא או לא.

190. לפי רש"י שהנידון על ערה, הגנות היא בבדיקה [ואם הנידון על תביעה, היא תלויה בדין בדיקה].

ולתוס' שהנידון על ישנה, הגנות היא בעצם הצורך להקיצה [ראה ד"ה אמר].

191. להלן לט א מבואר שהאיסור הוא רק

באפיה, ודי בתביעה, וביאור דבריו בערוך לנר. תוס' ביארו: א. מדובר בישנה בין שהיא עסוקה בטהרות ויש לה וסת, ובין כשאין לה וסת ולבעלה והנידון אם הקולא בישנה היא רק לגבי בדיקה אך טעונה תביעה. ב. אם הקולא בישנה היא רק כשהוא בעיר ויודע את מצבה, אך כשבא מן הדרך טעונה תביעה. או שאפילו הבא מן הדרך אין צריך תביעה. ג. באופן שיש לה וסת אם צריכה לבדוק לטהרות, והיינו